

Steunt de uitgesloten Bouwvakarbeiders.

proletariaat, tegen de dictatuur van het kapitalisme. Deze revolutionaire strijd, waarvan de eigenlijke grondslag het radenstelsel is, richt zich noodzakelijkerwijze tegen de gehele burgerlijke maatschappij-orde en dus ook tegen den politieke vorm, waarin zij tot uiting komt: het burgerlijk parlementarisme. Radenstelsel of Parlementarisme? Dat is de vraag van wereld-historische betekenis. Opbouw van een proletarisch communistiche wereld of ondergaan in het moeras van de burgerlijk kapitalistische anarchie? Temidden van een zoo door en door revolutionaire situatie als tegenwoordig in Duitschland betekent dus het deelnemen aan het parlementarisme niet slechts een sabotage van het radenstelsel, doch bovendien een galvaniseeren van de in staat van ontbinding verkeerende burgerlijk-kapitalistische maatschappij en dus een meer of minder gewilde vertraging van de proletarische revolutie.

Naast het burgerlijk parlementarisme zijn de vakbonden het voornaamste bolwerk tegen de ontwikkeling van de proletarische revolutie in Duitschland. Hun houding in den wereldoorlog is bekend. Hun overwegende invloed op de principiële en tactische houding der oude soc. dem. partij leidde tot het proclameeren van de „Godsvrede” met de Duitsche bourgeoisie, wat gelijk stond met een oorlogsverklaring aan het internationale proletariaat. Hun verraderlijke rol werd voortgezet bij het uitbreken van de November-revolutie in Duitschland, waarbij zij hun contra-revolutionaire gezindheid vastlegden door met het ineenslopende Duitsche kapitalisme een maatschappelijke vrede te sluiten. Hun contra-revolutionaire tendenz hebben zij gedurende de gehele periode der Duitsche revolutie tot op den huidigen dag bewaard. Het is de vakverenigingsbureaucratie geweest, die zich 't hevigst verzet heeft tegen de in de Duitsche arbeidersklasse steeds meer om zich heen grijpende gedachte van het Radenstelsel, en die de uit de economische massa acties logisch voortvloeiende politieke tendenzen met het doel de politieke macht in handen van het proletariaat te leggen, met succes te verlammen wist. Het contra-revolutionaire karakter van de vakbonden is zoo duidelijk, dat talrijke ondernemers in Duitschland de aanstelling van arbeiders afhankelijk maken van het lidmaatschap van een vakbond.

Daaruit blijkt duidelijk, dat de vakverenigingsbureaucratie aan de instandhouding van het in alle voegen krakende kapitalistische stelsel een werkzaam aandeel neemt. De vakbonden zijn dus naast de burgerlijke fundamentalen één der hoofdpeilers van den kapitalistischen klassenstaat. Dat deze contra-revolutionaire lichamen niet van binnen uit in revolutionairen zin omgewerkt kunnen worden, is door de geschiedenis van de vakbeweging der laatste anderhalf jaar duidelijk

bewezen. De revolutioneering van de vakbonden is geen personen-vraag. Het contra-revolutionaire karakter van deze organisaties ligt in hun eigenaardig en hun systeem zelf. Hieruit vloeit logisch voort, dat slechts de vernietiging van de vakbonden zelf de baan vrij maakt voor den voortgang der sociale revolutie in Duitschland. Voor den socialistischen opbouw is iets anders noodig dan deze fossiele organisaties.

Uit de massa-acties is de bedrijfsorganisatie ontstaan. Niet nieuw in dien zin, dat zij opduikt als iets dat nog nooit is „dagewesen”, maar nieuw in dien zin, dat zij gedurende de revolutie overal opkomt als noodzakelijk wapen van den klassenstrijd tegen den ouden geest en de oude grondslagen. Zij beantwoordt aan het radenstelsel en is dientengevolge niet slechts een vorm of een nieuw organisatie-spelletje of een mysterieuze wonderbloem, maar zij is de vorm, waarin de maatschappelijke revolutie tot uitdrukking komt, die naar een klasse-looze maatschappij streeft. Zij is een zuiver proletarische strijdorganisatie. Niet volgens de beroepen gescheiden, kan het proletariaat voor de afdoende omwenteling van de oude maatschappij georganiseerd zijn, dat moet in het bedrijf zelf geschieden. Hier staat de een naast den ander als klassegenuoot, hier moet ieder als gelijkberechtigde naast den ander staan. Hier staat de massa als de drijfkraft van het productiestelsel, ononderbroken er naar strevend het te begrijpen en de leiding ervan over te nemen.

Wordt vervolgd.

De Wet-Heemskerk.

Onze bourgeoisie heeft geboft. Goud heeft ze in overvloed. Oorlog rondom Nederland, maar niet op „ons” grondgebied. Ze heeft veel aan den oorlog verdiend. De oorlogswinst is enorm! Onze scheepvaart, plenty duiten meneer! Onze banken, ze hebben het zoo druk, dat ze het niet afkunnen. En dan de Oost! Suiker, ze staat beter dan ooit. De prijzen zijn zoo en zoo veel maal hooger dan voor den oorlog. De oogst van rietsuiker is reeds vooruit van de hand gedaan. Daar heb je nou onze Koninklijke, onze Petroleum, meneer, ze staat er prachtig voor.

Wat een gulden tijd! Onze bourgeois kopen huizen, villa's, auto's, luxe-kleeren, reizen naar het buitenland, op een manier als nooit te voren. Ze worden vet en rond onze zakenmannen, zoo ze het niet reeds waren. Alles gaat op roltjes!

Hoera! Leve den oorlog, leve den opbouw, piep, piep, voor Cort, voor Vissering, voor Treub, onze kranige regeerders en financiers en leve Heemskerk, de jolige

ouwbaas, die de rooien koest zal maken met de cel!

Het is wel noodig dat er een wet komt. Want dat is maar gekheid, voorzorgen moet je nemen. Wel is Holland geen Rusland en ook geen Duitschland, maar je kan niet weten. 't Werkt zoo besmettelijk. De revolutie weet je! En waar blijven wij dan, als er een regeering van S.D.A.P. en N.A.S. komt? Stel je voor Troelstra, kabinetsformateur, Kolthek, Binnenlandsche Zaken en Lansink Jr., Minister van Arbeid! Nee, daar heeft Ruys goed voor gezorgd! Alleen revolutie met wettelijke middelen en niks anders. Zoo is het monster der anarchie (zonder streep er tusschen) weer gemuilband.

Nou maar weer rustig aan 't golfspel, naar den voetbalwedstrijd en 's avonds een lekkere bitter in 'de Groot Club, in De Witte, en Zondags op het Meer met het motorjacht. Er zijn nog regeerders in den Haag. De rooien, ze zullen 't ondervinden.

De burgerman heeft gelijk, want hij is zwak, daarom maakt ie zich sterk door burgerwachten tegen de revolutie. 't Is niet zoozeer tegen de beweging in eigen land, als tegen de gevaren die van buiten dreigen. Want die slaat hij niet hoog aan, die beweging binnen de grenzen. Hij kent nu de obstructie, hij kent nu de protest-staking. Hij wist dat het zou te overkomen zijn; drukte maakt hij nu niet verder over deze zaken. Onze reeders en bankdirecties, waren vooraf er zeker van overtuigd, ze zouden schitterend winnen.

Daarom geen gepieker verder, maar flink weer den strijd aangepakt tegen de bouwvakarbeiders. Eerst de havenarbeiders, dan de bouwvakarbeiders naar beneden. Volgt mekaar, één voor één. Niet allemaal tegelijk.

Aan de lezers.

Het is nog steeds dringend noodig om steun te verleenén aan ons blad. Ieder lezer die de noodzakelijkheid voelt van den nieuwen strijd, moet ons financieel zoo krachtig mogelijk steunen. Stuur dus geld. Want ons blad heeft het noodig.

De Administratie.

DE ROODE VAAN

Onafhankelijk Orgaan voor Communistische Politiek.

Redactie-Adres: B. LUTERAAN,
Lijnbaansgracht 297 (boven)
AMSTERDAM.

Iste Jaargang No. 12
Juli 1920.

Dit blad verschijnt eens p. maand.

Abonnementsprijs bij vooruitbetaling f 1.—
per jaar. — Advertentiën f 0.15 per regel.
Colportage-nummers 8 cent.
Administratie: Lijnbaansgracht 297 boven.

Bericht aan de Abonnees.

Zij die bij de eerste aanbieding van de postkwitanties niet hebben betaald, of in den loop van het jaar abonnee zijn geworden en nog niet hebben betaald, zal p. p. een kwitantie worden aangeboden. **Houdt uw geld dus gereed of laat de boodschap achter dat men betalen moet.** Vergeet dit s.v.p. niet!

DE TAKTIK VAN LENIN VOOR WEST-EUROPA.

Wanneer wij niet uit eigen waarneming en oordeel op onze hoede waren tegen de taktiek van Zinowjef en Radek namens het Uitvoerend Comité te Moskou voorgestaan, toegelicht door de brochure van Lenin, over „het radicalisme” kinderziekte van het kommunisme, we zouden eenigszins wantrouwig zijn geworden door de lofliederen aangeheven door de „Tribune”, voor Lenin, naar aanleiding van zijn geschrift. Lenin heeft misschien veel verdiend, maar niet om geprezen te worden door v. Ravesteijn en zijn handlangers. Lenin was niet een voorstander van het offensief van Kerensky, Lenin was geen voorstander van het voortzetten van den oorlog tot aan de overwinning der geallieerden, Lenin heeft zich gedurende den oorlog 1914-18 niet bereid verklaard scheepsruimte te leveren voor de Entente, gelijk Wijnkoop en van Ravesteijn.

Het politiek fortuijntje, het geschrift van Lenin, waarachter de leiders der C.P. zich probeeren op te stellen, evenals Levy van den Spartacusbond in Duitschland, zal de 3e internationale niet versterken, veel minder de wereldrevolutie, al mogen dezen ook thans boven drijven, de leiders.

De feiten die in de brochure van Lenin worden ontweken vindt men in den aanhang, vooral in het hoofdstukje over de kommunisten en de onafhankelijken in Duitschland. De feitelijke gebeurtenissen vindt men in samenhang aldus weergegeven in het verweer der K.A.P.D. tegen het Uitvoerend Comité te Moskou. „Wanneer tot voordien de Maximalistische doeleinden van den revolutionairen strijd op den voorgrond hebben gestaan, begon thans de Centrale van den Spartacusbond van dit beginsel af te wijken.

Dit kwam duidelijk aan den dag in den tijd van den aanslag van Kapp, toen de Spartacusbond de idee van de dictatuur van het proletariaat prijs gaf, met de motiveering, dat het Deutsche proletariaat de voor het

grijpen naar de macht noodige rijpheid niet bezat. In een toestand die zoo gunstig was voor het instellen der proletarische dictatuur als nooit te voren, heeft de Spartacusbond het afgewezen, revolutionaire politiek te drijven en zich in bondgenootschap met den z.g.n. linkervleugel van de onafhankelijken ertoe beperkt, de gedachte van de socialistische „arbeidersregeering” te propageeren. Een arbeidersregeering, die steunende op het parlement, slechts dit eene resultaat kan hebben, het proces van de ontwikkeling van het zelfbewustzijn van het Deutsche proletariaat opnieuw tot stilstand te brengen en daarmee tevens de proletarische revolutie.

Terwijl gedurende de uitbarsting van den Kapp-opstand de heele arbeidersklasse van Berlijn zich als één man verhef, om de dictatuur van Kapp, Lüttwitz c.s. te vernietigen, heeft de Centrale van Spartacus de gelegenheid gevonden, het proletariaat van Berlijn met een leuze te verwarren, die ten slotte op het steunen van Lüttwitz en Ludendorff moest uitloopen. In een manifest van den Spartacusbond op 13 Maart uitgegeven, vindt men den volgende merkwaardigen zin: „Het oogenblik (om den strijd met de militaire dictatuur op te nemen) is nog niet gekomen. Dit moment is er eerst, wanneer het ware gezicht van de militaire dictatuur zich zal onthullen...”

Welk een jammerlijk fiasco voor een zoogenaamd revolutionaire partij, die zich nog niet bewust is van de historische noodzakelijkheid, de oude, in de November-revolutie neergeslagen militaire jonkerklasse definitief den doodsteek te geven.

Tot zoover het verweerschrift. Het samengaan met de onafhankelijken, de verklaring dat een „objectieve grondslag” op het gegeven oogenblik (in Maart '20) voor de dictatuur van het proletariaat nog niet voorhanden was, omdat de meerderheid van het groote-stads-proletariaat nog voor de onafhankelijken was, met als gevolg, de toezegging van loyale oppositie (d.w.z. het afstand doen van de voorbereiding tot een geweldadige omwenteling) met betrekking tot de „Socialistische regeering” onder uitsluiting der burgerlijke partijen. Dit alles noemt Lenin: „een taktiek, die ongetwijfeld in den grond juist is”. (Zie pag. 87 van zijn boekje).

Het verraad van Spartacus, toen het proletariaat onder de wapens stond in Rijnland en elders, noemt Lenin een in den grond juiste taktiek!

Wel vindt Lenin iets op de formulering

af te dingen, maar dit is slechts bijzaak dunkt ons, als deze taktiek voor Duitschland juist is.

De heele dialectiek van Lenin vindt hier haar hoogtepunt, het andere is slechts toelichting van het eene groote dogma van Lenin dat overal eerst een „zuivere arbeidersregeering” aan het roer moet komen, in Engeland b.v. Henderson en zijn partij, voor het proletariaat de dictatuur kan overnemen.

We hebben voor Duitschland de proef op de som van deze taktiek. We hebben hier niet te maken met de drogredenen van Lenin, maar met de feiten, zooals die gebleken zijn door de taktiek van Spartacus. Een beide leiders (enkelen niet te na gesproken) die door Moskou werden gefinancierd, en geïnstrueerd worden thans zalig gesproken. Een taktiek die door alle revolutionaire arbeiders en door de grootste partij der Kommunisten, de K.A.P.D. scherp wordt teruggewezen en die nergens anders toe kan voeren en reeds gevoerd heeft dan tot de nederlaag der revolutie.

De oorzaak van deze houding der Russische Kommunistische partij hebben wij in No. 10 van ons blad reeds aangeduid. Daarbij komen voor Moskou nog andere factoren. Struthahn, een van de schrijvers van den Spartacusbond, zou ons wegwijs kunnen maken, zoo we het zelf nog niet waren. Deze schreef onlangs: De doorslaggevende feiten, waarmee de buitenlandsche politiek van Sovjet-Rusland moet rekening houden, zijn eerstens de revolutie in West-Europa en Amerika ontwikkelt zich langzaam, zij zal tientallen van jaren noodig hebben om definitief te kunnen overwinnen.

De intimi van Moskou, de Spartacuslieden, zeggen hier openlijk, wat de meeningen zijn der leiders van Moskou over de wereldrevolutie. Hier is mede een aanwijzing over de oorzaak waarom Lenin, niet dan met schijnredeneering, opkomt voor parlementairen arbeid en deelname aan de vakbeweging, ook daar waar zulks niet noodig is en niets is dan spelen in de kaart van de tegenrevolutie.

Want de taktiek van Lenin versnelt niet den gang der revolutie evenmin voor West-Europa als voor Amerika.

Dit blijkt duidelijk uit de Spartacustaktiek in Duitschland. Daarom front tegen het Internationale spartacisme gepropageerd door Moskou. Als één man tegen de opportunistische taktiek van de leidende organen der 3e Internationale.

Program van de K.A.P.D.

VERT. VAN J. E.

SLOT.

Hier gaat de strijd des geestes, de revolutioneering van het bewustzijn als een storm, van man tot man, van massa tot massa. Alles gericht op het hoogere klassebelang, niet op vereenigingsgedoe; het beroepsbelang ingekrompen tot de ruimte die het toekomt. Een dergelijke organisatie, de ruggegraat der bedrijfsraden, wordt tot een riterst soepel instrument van den klassenstrijd, tot een, door voortdurende nieuwe verkiezingen en intrekking van mandaten enz., steeds frisch blijvend organisme. In en met de massa-akties groeiend, zal zich de bedrijfsorganisatie natuurlijk een zoodanige centrale samenhang moeten scheppen, die aan haar revolutionaire ontwikkeling beantwoordt. De revolutionaire ontwikkeling zal haar hoofdzaak zijn, niet programs, statuten en gedetailleerde plannen. Zij is geen ondersteuningskas, geen levensverzekering of schoon zij natuurlijk voor het verzamelen van noodzakelijke gelden voor uitkeeringen bij stakingen niet angstvallig is. Ononderbroken propaganda voor het socialisme, fabrieksvergaderingen, politieke discussie enz., kortom: de revolutie in het bedrijf, rekent zij tot haar taak.

Het doel der bedrijfsorganisaties is, in groote lijnen gezien, een tweeledig. Het eerste is de vernietiging van de vakbonden, van haar geheelen ondergrond en van het in haar geconcentreerde, niet-proletarische gedachtencomplex. Het leidt geen twijfel dat in dezen strijd de bedrijfsorganisatie natuurlijk op alle burgerlijke instellingen als op een verbitterde vijand zal stooten doch ook op alle onafhankelijken en K.P.-leden, die zich of nog onbewust in oude Soc. Dem. Partij-banen bewegen (die, al namen ze dan ook een ander politiek program aan, in den grond slechts critici van politiek-morele fouten zijn) of bewust als tegenstander optreden, omdat zij het politiek geschacher, de diplomatieke kunst zich steeds „boven” te houden, hooger stellen, dan den geweldigen socialen strijd in het algemeen. Deze bittere pil moet men slikken. Wij kunnen nooit met de onafhankelijken samengaan vóór zij het bestaansrecht van dergelijke — zeker nog verbetering behoevende en voor verbetering vatbare — proletarische instellingen, die in wezen aan het radenstelsel beantwoorden, erkennen. Groote deelen der massa zullen ze vroeger erkennen dan politieke leiders. Een goed teken. Het zekerst en het snelst zullen de bedrijfsraden door massa stakingen, die berusten op de zich steeds wijzigende politieke situatie, den contra-revolutionairen geest der vakbonden blootleggen en helpen vernietigen.

Het tweede groote doel der bedrijfsorganisatie is het voorbereiden van den opbouw der communistische maatschappij. Lid der bedrijfsorganisatie kunnen worden: alle arbeiders, die de dictatuur van het proletariaat aanvaarden. Daarvoor is noodig zich met beslistheid van de vakbonden en hun gedachten-wereld af te keeren. Dit zal de

proefsteen moeten zijn voor het toetreden tot de bedrijfsraden. Hiermede verklaart men den proletarischen klassenstrijd en de daaraan verbonden taktiek te aanvaarden. Het onderschrijven van een bepaald partijprogram wordt niet vereischt. Het ligt in het wezen der bedrijfsorganisatie dat zij het communisme dient en aanstuurt op een communistische maatschappij.

Haar kern zal steeds uitgesproken communistisch zijn, haar strijd dringt allen in eenzelfde richting. Doch terwijl een partij-program grootendeels de gebeurtenissen van den dag (zij 't dan in ruimen zin opgevat) volgt en volgen moet, terwijl van partijleden een verstandelijk berekenen gevorderd wordt — terwijl een politieke partij als de communistische Arbeiderspartij, snel voorwaarts gaande, en met het proces van de wereld-revolutie gelijken tred houdend, nooit groot in aantal kan zijn, — worden in de bedrijfsorganisaties de revolutionaire massa's vereenigd door het zich bewust zijn van hun klasse-solidariteit, hun proletarische klasse-solidariteit. Hier wordt organisch de vereeniging van het proletariaat voorbereid, die nooit mogelijk is op den grondslag van een partij-program. De bedrijfsorganisatie is het begin van de communistische wording der maatschappij en wordt tot fundament van de komende communistische samenleving. De bedrijfsorganisatie vervult haar taak in nauw verband met de K.A.P.D.

De politieke organisatie heeft ten doel: de vereeniging van de meest bewuste elementen der arbeidersklasse, op den grondslag van het partijprogram.

De verhouding van de partij tot de bedrijfsorganisatie volgt uit den aard der bedrijfsorganisatie. Met nooit verslappende kracht zal de Komm. Arb. Partij in de bedrijfsorganisaties propageeren. Over de strijtleuzen moet tot overeenstemming gekomen worden. Het kader uit 't bedrijf wordt tot een hanteerbaar wapen der partij. Daarvoor is natuurlijk noodzakelijk, dat ook de partij een steeds meer proletarisch karakter aanneemt, en de dictatuur „van anderen af” gerechtvaardigd wordt. Daarmee verzuimt zij den kring van haar werkzaamheid, doch wordt gelijktijdig ten sterkste gesteund.

Het moet mogelijk zijn — en de bedrijfsorganisatie biedt er een waarborg voor — dat met de overwinning, d.i. met de verovering van de macht door het proletariaat, de dictatuur van de arbeidersklasse kan worden ingesteld en niet de dictatuur van eenige partijleiders en hun trawanten.

Het tijdperk waarin het proletariaat naar de macht grijpt, vereischt een krachtig onderdruken van burgerlijk-kapitalistische bewegingen. Dat wordt bereikt door het organiseren van een radenstelsel, dat de geheele politieke en economische macht uitoefent. De bedrijfsorganisatie wordt in deze fase zelf een deel van de proletarische dictatuur die in het bedrijf wordt uitgeoefend door de op de bedrijfsorganisatie berustende bedrijfsraden. Het is verder in deze fase de taak van de bedrijfsorganisatie, ervoor te zorgen, dat zij het fundament wordt van het economische radenstelsel.

Voor den opbouw van de communistische gemeenschap is de bedrijfsorganisatie een economische voorwaarde. De politieke organisatievorm van een communistische gemeenschap is het radenstelsel. De bedrijfsorganisatie waakt er voor dat de politieke macht alleen door het uitvoerend comité der raden wordt uitgeoefend.

De K.A.P.D. strijdt daarom voor de werkelijking van een maximalistisch-revolutionair program, waarvan de vast-omlijnde eischen in de volgende programpunten tot uiting komen.

I. Op politiek gebied.

1. Onmiddellijke politieke en economische aaneensluiting met alle overwinnende proletarische landen (Sowjet-Rusland enz.) in den geest van den *internationalen* klassenstrijd, met het doel zich gezamenlijk te verdedigen tegen de aanvallen van het wereld-kapitalisme.

2. Bewapening der politiek-georganiseerde revolutionaire arbeidersklasse, oprichting van plaatselijke verdedigingscorpsen en organisatie van Roode Legers, ontwapening van de burgerij, van de geheele politie, van de officieren, burgerwachten enz.

3. Ontbinding van alle parlementen en gemeenteraden.

4. Oprichting van arbeidersraden als organen van de watgevende en uitvoerende macht, verkiezing van een Centraal Raad uit gedelegeerden van de Deutsche arbeidersraden.

5. Samenroeping van een Duitsch Radencongres als hoogste politieke, wetgevende macht in Sowjet-Duitschland.

6. Overname van de pers door de arbeidersklasse, onder leiding van de plaatselijke politieke Sowjets.

7. Vernietiging van de burgerlijke justitie en onmiddellijke instelling van revolutionaire rechtbanken. Overgang van het burgerlijke strafstelsel van den veiligheidsdienst in handen van soortgelijke proletarische organen.

II. Op economisch, sociaal en kultureel gebied.

1. Annuleering van de staatschulden en van de schulden van andere openbare lichamen, evenals van de gezamenlijke oorlogsleeningen.

2. Onteigening van de banken, de mijnen en alle groote bedrijven in handel en industrie door de radenrepubliek.

3. Confiscatie van alle vermogens, vanaf een bepaalde grootte, die door de Centrale van de Deutsche arbeidersraden vastgesteld wordt.

4. Overname van het privaatsbezit van den grond in gemeenschappelijk eigendom, onder leiding van de betreffende plaatselijke raden.

5. Overname van het geheele verkeerswezen door de Radenrepubliek.

6. Centrale regeling en leiding van de productie door een, door het Radencongres (Kongres der Wirtschaftsräte) te benoemen Oppersten Economischen Raad.

7. Productie naar behoeften op grond van de meest zorgzame economisch-statistische berekeningen.

8. Onbeperkte doorvoering van den arbeidsplicht.

9. Zekerheid van bestaan ten opzichte van voeding, kleding, woning, ouderdom, invaliditeit enz.

10. Afschaffing van alle standonderscheid, orden en titels. Volkomen juridische en Sociale gelijkstelling der beide geslachten.

11. Onmiddellijke, grondige hervorming van de voedings-, woning- en gezondheidsdienst in het belang van de proletarische bevolking.

12. Doordat de K.A.P.D. tegen de kapitalistische productiewijze en den burgerlijken Staat den beslissenden strijd aanbindt, richt zij zich tegen de geheele burgerlijke ideologie en maakt zij zich tot voorvechtster van een proletarisch-revolutionaire wereldbeschouwing. Revolutioneering van het gansche geestelijke leven van het proletariaat is een beslissende factor ter bespoediging van de Sociale revolutie. Ont deze reden ondersteunt de K.A.P.D. alle revolutionaire tendenzen in Kunst en Wetenschappen, waarvan de geest aan de *proletarische* revolutie beantwoordt.

In het bijzonder bevordert de K.A.P.D. alle ernstig-revolutionair pogen, dat de *jeugd* van beiderlei geslacht uit eigen beweging aan den dag legt. De K.A.P.D. wijst intusschen ieder voogdijchap over de jeugd van de hand.

Door den politieken strijd wordt de jeugd zelf tot hooge krachtsontwikkeling gedwongen, die ons de zekerheid geeft, dat zij met alle klaarheid en vastbeslotenheid hare groote taak zal verrichten.

De jeugd in haar strijd allen mogelijken steun te verleen is — ook ter wille van de revolutie — de plicht van de K.A.P.D.

De K.A.P.D. is er zich van bewust dat, ook na de verovering van de politieke macht door het proletariaat, voor de jeugd een groot terrein van werkzaamheid openligt bij den opbouw van de communistische gemeenschap b.v.

bij de verdediging van de Radenrepubliek door het Roode Leger, bij de omzetting van het productie-proces, bij het invoeren van de communistische arbeidsschool, die in nauw contact met het bedrijfsleven haar scheppende taak vervult.

Dit is het program van de K.A.P.D. Den geest van de Derde Internationale getrouw, houdt de K.A.P.D. zich aan de opvatting van de grondleggers van het wetenschappelijk Socialisme, dat de verwerping van de politieke macht door het proletariaat gelijk staat met de vernietiging van de politieke macht der bourgeoisie. Vernietiging van den geheelen burgerlijken staat, van zijn kapitalistisch leger onder leiding van de burgerlijke officieren en het jonkerdom, van zijn politie, zijn rechters en cipiers, zijn geestelijken en staatsbeambten, — dit is de eerste taak van de proletarische revolutie. Het overwinnende proletariaat moet daarom tegen de aanslagen van de burgerlijke contra-revolutie gewapend zijn. Het proletariaat moet den burgeroorlog, als die hem door de bourgeoisie wordt opgedrongen, zonder pardon trachten neer te slaan. De K.A.P.D.

is zich bewust dat de eindstrijd tusschen Kapitaal en Arbeid niet binnen de nationale grenzen kan worden uitgevochten. Evenmin als het kapitalisme aan de landsgrenzen halt houdt en op zijn rooftocht door de wereld zich door welke nationalistische angstvalligheid ook, laat bedwingen, evenmin mag het proletariaat onder de hypnose van nationalistische ideologiën de grond-gedachte van de internationale classesolidariteit ooit uit oog verliezen. Hoe beter de idee van den internationalen klassenstrijd door het proletariaat begrepen wordt, en hoe consequenter hij tot leiddraad de proletarische wereldpolitiek wordt verheven, des te sneller en te krachtiger zullen de slagen der wereldrevolutie het in staat van ontbinding verkeerende wereldkapitaal in stukken slaan. Hoog boven alle nationale belangen, hoog boven alle landsgrenzen, hoog boven alle vaderlanden schittert voor het internationale proletariaat de vlammende oproep: *Proletariërs aller landen vereenigt U!*

Het Opportunisme in de 3e Internationale en de Wereld-revolutie.

Zoo goed het de plicht is van den Comm. Jeugdbond om zooveel en zoo duidelijk mogelijk, in het algemeen het proletariaat, en in het bijzonder zijn leden, de onjuistheid en verraderlijkheid der opportunistische (reformistische en revisionistische) politiek der Sociaal-patriotten bloot te leggen, zoo goed, neen, veel meer is het noodzakelijk dit te doen, ten opzichte van het opportunisme in eigen rijen. Daarom hebben wij het plan opgevat om in dit orgaan der Comm. Jeugdbeweging iets te zeggen over de taktiek.

Vooraf willen we even vaststellen, dat hier in Nederland geen bladen zijn, (behalve het blad „De Roode Vaan”) die deze kwestie's behandelen, zooals ze behandeld dienen te worden, n.l. als kwestie's van het grootste belang voor de Wereldrevolutie. Ook niet het dagblad der Comm. partij „De Tribune”. We hebben later misschien gelegenheid om de oorzaken daarvan op te sporen. Om de belangrijkheid dezer kwestie te doen inzien, is het noodig de nieuwe fase waarin het imperialisme gekomen is, te bespreken.

Zooals bekend is, waren er vóór den Wereldoorlog verschillende Imp. Staten, die de Wereldmacht zochten te veroveren.

Zij vereenigden zich voor dat doel in verbonden en zoo ontstonden twee groote Imp. machten tegenover elkaar. De Entente en de Centrale mogendheden. Men weet dat de Entente-landen als overwinnaars uit den strijd traden en toen de z.g. „Volkerenbond” oprichtten met het kennelijk doel, dit tot het Instituut te maken, om hun wereldmacht te vestigen en te behouden. Zij hebben toen, de Centrale een „Vrede” gedicteerd, de „Vrede van Versailles” die de totale ondergang der landen beteekende. Duitschland, feitelijk de eenigste sta-in-den-weg voor de Entente, moest van het wereldtooneel verdwijnen. Zoo speelt zich, terwijl we dit schrijven, te Spa, weder een gedeelte

af der Vredescomédie. Men maakt Duitschland eenvoudig tot een vasal-staat der Entente door den eisch te stellen (eisch, die onmogelijk nagekomen kan worden, met het oog op de economische omstandigheden dat Duitschland binnen zeer korten tijd een groote hoeveelheid kolen moet leveren, en anders militair bezet wordt in het Roergebied door de Entente. Meer nog. Indien Duitschland niet zorgt voor een spoedige en blijvende ontwapening van het revolutionaire proletariaat, (dat zich weder gereed maakt zijn taak te vervullen) zal de Entente daarbij een handje helpen. Dit zijn slechts enkele feiten, van de vele, waaraan men echter duidelijk ziet:

Dat het de Entente is, die de wereldmacht in handen heeft.

Dat de Entente de macht zal zijn die de revolutie in Duitschland en daarmee de wereldrevolutie (want kan de Entente in Duitschland de revolutievlam blusschen, dan zal haar dit in eigen landen des te gemakkelijker vallen) probeert neer te slaan. Dat het revolutionair proletariaat dus in elk land tegenover het Entente-imperialisme komt te staan. (De Russen vechten ook tegen de Entente, die Polen steunt).

Dat thans de wereldverhoudingen zoo zijn geworden:

Aan den eenen kant het wereld-imperialisme, dat is de Entente, aan den anderen kant de wereldrevolutie.

De taak van de Comm. Partijen is dus in de eerste plaats, het proletariaat dit te doen begrijpen.

De eenigste die dit totnogtoe gedaan heeft is de K.A.P.D. in Duitschland. De nieuwe partij, met nieuwe ideeën, ontsproten uit den Spartacusbond. De K.A.P.D. die zich anti-parlementair heeft uitgesproken, omdat in de huidige fase der Deutsche revolutie, uitsluitend den strijd voor de Radendictatuur gestreden moet worden, en de arbeiders daarvoor voorbereid. Het gevolg daarvan is, dat alleen de strijd met de wapens overblijft en het Deutsche rev. proletariaat te staan komt tegenover de Entente. De roode legers van Sowjet-Rusland zullen alsdan de Deutsche ter hulp moeten komen tegen de Entente, en dit is de werkelijke reden, waarom de K.A.P.D. ook van de zijde der Russische bolsjewiki zoo heftig bestreden wordt. Door dit laatste zijn de Russen van hun taak, de taak van elk proletariaat, n.l. de wereldrevolutie te helpen ontketenen, afgeweken.

De Russische politiek van het oogenblik heeft slechts een doel, dat is: Vrede met Engeland, ten koste van alles, in dit geval door haar taak in den steek te laten. Door het parlementarisme los te laten, blijkt van de K.A.P.D. alleen het beroep op de wapens over, met als gevolg, de revolutionaire oorlog tegen de Entente. Het Russische proletariaat, moet het Deutsche helpen, en de zoozeer begeerde vrede met de Entente, is alleen mogelijk op kosten van de Deutsche revolutie.

Dit is de reden waarom de K.A.P.D. blijkbaar niet tot de 3e Internationale wordt toegelaten.

Hiermede is het opportunisme in de 3e

Steunt de uitgesloten Bouwvakarbeiders.

Internationale geslopen, om Sovjet-Rusland zijn opbouw te geven, ten koste der wereld-revolutie.

Wat toch een utopie, ja, onmogelijk is, daar Sovjet-Rusland alleen kan blijven bestaan, de Russische revolutie zijn beslag kan krijgen, alleen en uitsluitend door de wereldrevolutie.

Wij komen op de details der kwestie terug, wij hopen echter ons doel bereikt te hebben, n.l. de belangrijkheid dezer kwestie aangetoond te hebben.

BERNARD V.

Naschrift der redactie.

Dit stukje werd aangeboden aan de redactie der Jonge Communist, orgaan van den bond „De Zaaier“.

De redactie van het jeugdblad in overeenstemming met het Hoofdbestuur, heeft dit stuk geweigerd.

Deze jeugdorganisatie is dus zoo vernocht aan de C. P. dat zij de onderdrukking van het vrije woord overneemt van Wijnkoop en van Ravesteijn en toepast in den jeugdbond.

Gedelegeerde van de C. P. bij „De Zaaier“ is D. J. Straik. Een knecht in iederen zin van het woord, van den grooten meester, W. van Ravesteijn. De zelfstandigheid van „De Zaaier“ is hiermee voorgoed omhals gebracht. Want zelfstandigheid zonder vrijheid van meningsuiting is een leugen.

Aan deze corruptie in „De Zaaier“ moet een eind gemaakt worden door de zelfstandige leden.

De leden van de C. P. in de onafhankelijke vakbeweging.

Men schrijft ons:

Volgens de ambtelijke voorstelling van de lui die wat men noemt aan het hoofd staan van de onafhankelijke vakbeweging, zouden de communisten, merk Tribune, verbazend gevaarlijke kerels zijn, die de heele onafhankelijke vakbeweging zoo maar willen annexeren. Vooral de familie Lansink lijdt aan die waanvoorstelling, evenals Kolthek. Door dat praatje te colporteren, zoiets als het bolsjewistisch gevaar, wordt menig arbeider reeds bang gemaakt, want ziet U, wat moet een arbeider doen, nog dikwijls bevangen door half burgerlijke begrippen, als de onafhankelijke vakbeweging is ingepalmd door de Tribunisten? Hij zou niet weten waarheen. Binnenkamers zeggen de onafhankelijke kopstukken natuurlijk dit: Het gevolg zou zijn, versterking der moderenen, daarom moeten we die drijverijen van de Tribune tegengaan, want het verzwakt ons en maakt de anderen sterker, die toch zeker niet beter zijn als wij. Dit is burgerlijk uitgedrukt, logisch geredeneerd. Dat

wil zeggen, dat het standpunt der onafhankelijke leiders bepaald wordt door de tactiek der moderne vakbeweging. Tenminste in de groote lijnen. Niet bij elke staking of plaatselijke gebeurtenis. Om te kunnen concurreren moet de onafhankelijke vakbeweging even zuivere reformistische waarleveren, even degelijk zijn als de moderne dito.

Maar het leukst van alles is, dat de Tribune-communisten een zeer ongevaarlijk soort lieden is voor de zich noemende onafhankelijke vakbeweging.

Als men, zooals de schrijver van den brief, zelf dagen lang de communistische leidlieden van afdelingen of federaties heeft aan 't werk gezien op een N.A.S.-congres, dan moet men zeggen, die menschen zijn nooit opgevoed in communistische tactiek. Het zijn eenvoudig syndicalisten, die lekker meezeulen met de leiding, of altijd half in het moeras van het syndicalistisch reformisme blijven steken.

U weet nog, zie anders het krantje waarin het staat afgedrukt, van het vervolg-congres van het N.A.S. Als ik me nu herinner de behandeling van het voorstel om de onafhankelijken te verplichten zich te verstaan met de vakbeweging der Russen en Italianen, dan zie ik nog het merkwaardige tooneel, waarin de „behandeling“ werd afgespeeld. Roodveld, bestuurslid van Bouwvakfederatie, communistisch lid van den Raad der hoofdstad, kwam vóór dat de betrokken afdeling nog het woord had om het voorstel toe te lichten, (ze kreeg het ook niet) op het podium en deed een voorstel van . . . orde. Naar een vergadering wou i't verwijzen van federatiebesturen.

Sneevliet, godbetert oppositie-in-het-N.A.S. ging volstrekt niet tegen den bezoldigden bestuurder Roodveld in. Van Sneevliet kwam geen steun hoegenaamd ook, om het voorstel tot aansluiting bij de Russen, te steunen. De andere communisten zwegen als . . . syndicalisten. Behalve één uit den Haag. Die wou het voorstel bewaren tot een volgend congres, over twee jaar! Het voorstel werd dus met communistische (Tribune-merk) hulp door een betaald propagandist van de partij (de Visser) en door een gesalarieerde van de federatie van bouwvakarbeiders (comm. in zijn vrije tijd) om hals gebracht.

Sneevliet is zelfs lid van het Partijbestuur der C. P.!

De opportunisten helpen dus zeer verdienstelijk Lansink e.s.

Ik zal een volgend maal meer verraderlijke streken van die ook-communisten aan den dag brengen.

Links-kommunistiese oppositie in Rusland.

(Vereenvoudigde spelling).

(L. v. d. L.) Dat wij veel te weinig berichten uit Rusland over Rusland krijgen om ons een volledig overzicht over de toestanden daar te vormen, zowel op economies als op politiek en kultureel gebied, is een veelvernommen klacht. De aanvankelijk goedbedoelde wekelijkse „Russiese Bijlage“ van „De Tribune“ is een mislukking geworden, een zoetsappig officieel allegaartje ter ophemeling van de officiële Rnssiese kommunistiese partij. Zo is het de redakteuren van „De Tribune“ in hun bekrompen koppigheid gelukt de lezers van het dagblad steeds in slaap te sussen. Bij de herhaaldelijk voorkomende berichten in de burgerlike pers, dat er sterke oppositionele stromingen in Rusland, in de partij zelfs, bestonden, in welk verband dikwijls de naam van Trotsky genoemd werd. Tot nu toe leefde het Hollandse proletariaat in de zoete waan, dat het in Rusland een en al eensgezindheid was. Op de diepere economiese oorzaken voor de onmogelijkheid van die volstrekte eensgezindheid zullen wij nu bij gebrek aan plaatsruimte niet ingaan.

Als Wijnkoop, het nieuwe lid van het uitvoerend comité — waarin ook ons aller vriend en verrader Levi zitting heeft — terug is uit Moskou zal hij wel weer óf ontkennen dat het bestaan van oppositie in Rusland verzwegen is, óf er het diplomatenstukje op vinden: „De Tribune“ heeft immers altijd geschreven, dat er in Rusland nog zeer veel „burgerlike“ en „reaktionaire“ elementen waren!

Over die oppositie lezen wij in de „Kommunistiese Arbeiderzeitung“ (Hamburg), een artikel van Sorin, vertaald uit de „Kommunist“ orgaan van de Moskouse links-kommunisten, waarin geklaagd wordt over het konservatisme van de gesalarieerde en geprivilegieerde sovjet-ambtenaren, weliswaar veelal oude en beproefde partijgenoten, die zich nu echter trachten ruimschoots schadeloos te stellen voor de vroeger geleden ontberingen, en zodoende het hele sovjetstelsel verbuokratiseeren en verbuurgerliken. De links-kommunisten komen daartegen op ten bate van een absoluut kompromisloze politiek, een afwijzing in opportunistiese maatregelen. Rusland is het lichtende voorbeeld voor het West-Europese proletariaat, daartegenover heeft Rusland verplichtingen.

„Wij ontkennen niet, dat de doorvoering van een strikt proletariese politiek zowel tegenover het buitenland als tegenover het binnenland, met vele ernstige gevaren verbonden is, ja zelfs een tijdelijke ineenstorting tengevolge kan hebben, maar toch zijn wij van meening, dat het in het belang van de wereldrevolutie is door aanvallen van buiten ten onder te gaan, als werkelijk-proletariese macht te vallen, als wij ons bestaan alleen door kompromissen en door het uitelkaar plukken van kommunistiese grondwaarheden kunnen redden. Dit laatste betekent uiteenrukking, verval van de sovjetmacht, en teleurstelling van de arbeidersmassas van van Rusland en West-Europa“.

Dat is nog wat anders dan de eindeloos herhaalde stelling, dat de val van sovjet-Rusland de dood van de proletariese revolutie zou zijn, een uitspraak, die hoogstens bewijst dat wie hem uitspreekt in de grond van zijn hart een verachter van de massa is.

DE ROODE VAAN

Onafhankelijk Orgaan voor Communistische Politiek.

Redactie-Adres: B. LUTERAAN,
Lijnbaansgracht 297 (boven)
AMSTERDAM.

2de Jaargang No. 1
September 1920.

Dit blad verschijnt eens p. maand.

Abonnementsprijs bij vooruitbetaling f 1.—
per jaar. — Advertentiën f 0.15 per regel.
Colportage-nummers 8 cent.
Administratie: Lijnbaansgracht 297 boven.

De tactiek van Moskou.

Wie in het blad „De Nieuwe Tijd“ de voorwaarden van Moskou gelezen heeft, moet deze wel zeer streng vinden. Neemt men daarbij nog de afzonderlijke eischen, gesteld aan de geunifieerde partij in Frankrijk, aan de onafhankelijke sociaal democratie in Duitsland, dan is wel de volmaaktheid bereikt.

Dit schijnt wel zoo op den eersten blik. Inderdaad is de zaak geheel anders wanneer men minder let op den formeelen kant, op de stellingen en de gladder revolutionaire fraseologie, waarin ze zijn verrat.

Wie beoordeelen wil hoe de feitelijke samenhang is, moet de omstandigheden nagaan en het werk van Moskou buiten Rusland in Midden- en West-Europa.

Volgens de adviseurs die in Duitsland werkzaam waren, min of meer in opdracht van Moskou, speciaal Radek, was het noodig dat in Duitsland eerst een „Kerenski-periode“ werd doorgemaakt. Dit punt is van groot belang, want hieruit ziet men, uit deze karakteristiek, dat Moskou en zijne raadgevers geheel van Russische toestanden uitgaan bij de beoordeeling van de te volgen tactiek in Midden-Europa. Dit model, waarna de gebeurtenissen in Duitsland moeten verlopen, is mede een oplossing van het raadsel waarom men in Moskou niets moest hebben van de K.A.P.D. In Maart van dit jaar kwam als bij tooverslag een roode armee in actie in het Roer-gebied. De Spartacusbond, het troetelkind van Moskou, thans omgedoopt en gezegend met een anderen naam, heeft toen bij monde van zijn leiders met den heer Levy aan de spits verklaard, dat het proletariaat *nog niet rijp was voor de dictatuur*. Achter den rug der arbeiders om ging Levy aan het verhandelen met onafhankelijken, moderne vakbonden en Vorwärts-democraten, om het gewapende proletariaat te ontwapenen, de revolutie te saboteeren met de elementen met wien hij samenging. De „Vollzugsräte“ hebben geweigerd proviand, munitie en verdere behoeftigheden voor de roode armee te leveren, terwijl de leiders aan den gang waren een verdrag te sluiten, bekend onder den naam van het „verdrag van Bielefeld“.

De verklaring van de leiding van den Spartacusbond, dat zij genegen was een socialistische arbeidersregering te steunen, die niet op de dictatuur van het kapitaal zou steunen, dus een regering van vakverenigingen, meerderheids-socialisten en onafhankelijken met het parlementairisme als

grondslag, heeft duidelijk doen zien waartoe het Russische model der Kerenski-regering, toegepast in Duitsland geleid heeft. De Spartacusbond verplichtte zich tevens om loyale oppositie te voeren en dit gouvernement niet te zullen omverwerpen! De roode armee omver te werpen, dus de macht waarop een werkelijke radenregering eventueel zou kunnen steunen, daartegen had Levy en zijn kornuiten geen bezwaar! De tactiek van Moskou, die oogenschijnlijk zeer streng lijkt, heeft in Duitsland geleid tot gemeen verraad en door dit verraad van den officieele, door Moskou gesteunden Spartacusbond, is de K.A.P.D. ontstaan.

De schuld van de verdeeldheid in Duitsland is voor een zeer belangrijk deel te wijten aan de Russische leiders die op een zeer verkeerde, domme manier willen voorschrijven wat in Duitsland gebeuren moet en daarbij uitgaan van Russische toestanden. Moskou moet Levy en zijn kliek wel accepteren, want hij doet precies wat Moskou wil, dus kunnen ze hem niet desavoueren. Het Duitse proletariaat is niet rijp voor zijn eigen klassediktatuur volgens Spartacus, maar wel rijp voor de persoonlijke dictatuur van Levy consorten!

Begrijpt men eenmaal wat het uitgangspunt is van Spartacus, dan kan men ook begrijpen waarom de onafhankelijken zoo worden gelokt met voorwaarden die objectief wel kunnen nagekomen worden, zonder dat in Duitsland een haar zou veranderen aan den toestand.

Maar de persoonlijke belangen van vele onafhankelijke leiders, de z.g.n. linksche gedoogen dit niet. Vandaar het spektakel in de onafhankelijke partij. Moskou eischt b.v. volkomen onderwerping aan Spartacus en zijn leiding. Gaat dit wel op voor een oud model leider, parlamentslid, van de onafhankelijken?

Maar het toppunt van verblindheid der Moskouse leiders is wel dat zij van de K.A.P.D. eischen onderwerping aan Spartacus—Levy, een Duitse Azef.

De strengheid van Moskou op het oog zeer radicaal, is alleen zeer streng op dit hoofdpunt, dat wij ons allen moeten onderwerpen aan een heilloos opportunisme in Midden- en West-Europa. De verzamel-politiek met het doel groote geconcentreerde partijen te vormen, die practisch volkomen reformistisch zijn en daarbij alle macht in handen der leiders geven, deze politiek leidt niet tot revolutie (zie Duitsland en het gedrag van Spartacus, volkomen gesteund door Moskou) maar tot reactie, nederlaag

en vertraging, zoo niet tot sabotage der wereldrevolutie.

Want Duitsland is het land wat het meest rijp is voor revolutie. Duitsland is het eerst in staat militair, politiek en economisch Rusland te helpen als Duitsland Raden-Republiek is. De sabotage van de revolutie in Duitsland is tevens een aanval op de republiek der Sovjets, een ondermijning van de heerschappij van arme boeren en arbeiders in Rusland.

Loochent men deze feiten, dan geven wij toe, dat het andere standpunt, een vrede tot elken prijs met Engeland en Frankrijk, tot het verkrijgen van grondstoffen en machines, in ruil voor concessies, inbegrepen het erkennen der vroegere staatschulden der Czarenregering, de eenig juiste politiek is.

De binnenlandsche toestand van Rusland is in economisch opzicht verre van gunstig. De leiding der Sovjet-Republiek eischt daarom economische hulp. Volgens Kameneff en Krassin kan het Duitsland van het moment deze hulp niet verschaffen. Dit is ten naastenbij juist. Want Duitsland staat financieel, militair en politiek onder controle van de geallieerden, krachtens het vredesverdrag van Versailles.

De Duitse revolutie moet van den aanvang af met heel andere factoren rekening houden in binnen- en buitenland, als de regering der Bolsjewiek bij haar optreden.

De vijand van de Duitse revolutie huist niet alleen in de rijksweer, maar heeft zijn tenten opgeslagen aan den Rijn, staat in het land met groote troepen-eenheden, Amerika, Engeland, Frankrijk en België. Van deze doodsvijanden der Duitse revolutie verlangt Rusland concessies, economische hulp.

Rusland in zijn tegenwoordige constellatie is niet van plan — of ze daartoe in staat is, onderzoeken we hier niet — om deze machten te beoorlogeren. Wel heeft het omgekeerde plaats, beoorlogeren de geallieerden met hulp van Deniken, Koltschak en Jude-nitsch, thans met Polen, de Sovjet-Republiek.

Wij laten ons niet imponeren door de radicale fraseologie der Russen en ons daardoor afleiden van de vraagstukken, die de revolutie in Duitsland en Rusland biedt.

De valsche politici van de Tribune met hun feuilletonistische verhalen, die sinds 1916 het Entente Imperialisme hebben gesteund, kunnen Rusland niet kritiseren. Dat nemen wij deze leiders niet kwalijk, we begrijpen hun toestand volkomen.

Wie boter op zijn hoofd heeft, moet uit de zon blijven.

Heel het Entente-imperialisme valt voort-